கிப்போது என் உள்ளத்தைத் துளைத்தெடுத்து மிகுந்த துழலாமை ஏற்படுவதும் அந்த வாதியின் கூற்றுக்கு ஏற்ப மாறாக உடம்பு தரியாக கிடந்து, அவனே அவன் அப்பா வீடு அனுப்பி விட்டான் பாவமல்லவா என்றேன். அப்பா நெருங்கிப் பேசினார். எனது மகனை கிப்பு வேறுமென்று என்னை வீட்டுப் பள்ளியிலிருந்து மாற்றினார் என்று அவருக்குப் பட்டு விட்டது.

தேனை படரும் பண்டைப் போல் வாதிக்கையான் கனியையே நாடுகிறது, தனையடையை நோக்கி வல்லுனத்திற்கு உள்ள ஊக்கமோ யொருமையோ அவனிடத்தில் காணப்படவில்லை — தந்தை மகனைப் பேசி தன் கருத்து யோகித்தார். பள்ளிக் கூடத்தில் மைந்தனைக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறும் வாத்தியாயர் வைக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார். மன்னே ஏழு கஞ்சிகள் கிடக்க, மண்ணே ஏழு கிணறு தள்ளினான் தான் வண்டி நகருவது போல் வாதனுக்கு கை தேர்ச்சி வரவு படிப்பு ஏறும் என்று கண்டார்.

~~[illegible]~~ மனிதன் யொருவனைப் பொன்னாலையே உயர்வாக நினைக்க மதிப்பதுண்டு — யொன்னையை யேசுவையே, உயரறிவு கொண்டும் மானத்தையே, தன்னையைத் தன்னையையே யொதுக்கி என்னுகிறான்.

மைய நினை (162) ஊக்கக்கதை

ஜாதியும் தர்மமும் என்பவை வாரையவிகள். ஒன்று தேசிய சாரத்தையும் சமூக சாரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது. மற்றொன்று விகம், பரம், கிரஹஸ்தர் ஆகிய மூன்று. தர்மத்தை ஒப்புக் கொண்டு போகும் போது, ஜாதியை ஒப்புக் கொண்டு யொவதாகவோ, ஜாதியை ஒப்புக் கொண்டு போகும் போது தர்மத்தை ஒப்புக் கொள்வதாகவோ கட்டாயம் ஒன்றுமில்லை. ஜாதியை ஒப்புக் கொள்ளாது போது கஷ்டத்தை எதிர்த்து நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு கர்ம கஷ்டத்தை சமாளித்து நிற்க யியலாது.

தனிக்கு எதிரொலி (434) ரா. ஸுப்ர. தேசிகன்

அவர்கள் என்னை ஒரு நாள் அழைக்கப்படுத்தினார். என் வாழ்க்கையான் கிரம்பவும் ஒரு மகத்தான யோகத்தை நினைத்து நிற்கின்றன. கற்பனைகள் என்னாம் என் மனது மடுவில் தேதுக்கி நின்றிருக்கின்றன. நன்பனின் உபவங்கள் என் மனச் சுவரில் எழுதிக் கொண்டேன்.

வெளியாய் எதார்த்தமான எதும் கலைக் தூரியன் போல் கொட்டியாக்கும் அவன் எதார்த்தமான தூத்துன்ன நெஞ்சம் —

மரணவதையா எப்போதும் நினைக்கலாம்? மரணத்தின் மத்தியாலே கிரிப்பும் வாழையாவும் கிள்ளியா? மன்னைக மனாத்தான் மனம் நாடு; உள்ளத்தைக் கவர்கின்ற காரணம் கேட்கத் தான் கேட்கிறது. மனத்தின் மங்கல ஒலையும் கிறுவர்களின் கிள நகையும் மரணத்தைப் பரிகசிக்கமாற் போகவல்லி கணத்திற்குக் கணம் வளர்கின்ற நினைவின் வளப்பும், மலர் மனத்தை ஏந்தி வரும் மந்த மாருதமும், கணைக் மரமுத் திரியும் ஒடைகளின் பண் ணொலியும், தனக்கு கன்னல் மறைந்து செல்லுகிற அந்திய புருவனுடைய உபவேகமும் ஏன்னாம் தேர்ந்து நன்னாயிரம் உணர்ச்சிகளை அவர் மனதில் எழுப்பி வைக்கின்றன.

உதய நிலம் போல பன்னங் குதிகள் வரிந்து அவன் கைத்தில் கண்ணீர் அருவி பாய்ந்தது